

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Trophæa Mariana, Ob Hæresim Trivmphantam

Mattsperger, Daniel

Ursellis, 1601

Trophævm V. D. Mariae Thavmatvrgae S. Impietate & Superstitione
extirpatâ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70269](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70269)

TROPHÆVM QVINTVM.

Argumentum.

Pletatis laruâ, vestita Impietas, Catholicos Superstitionis accusat
ob peregrinationes ad Mariana templa; ob imaginum reliquia-
rumq; Beatissimæ Matris Dei venerationem. Hoc igitur aduersum Impi-
etatem & Superstitionem Trophæum erigimus.

MARIÆ THAVMATVRGÆ S.
IMPIETATE ET SUPERSTITIONE
EXTIRPATA.

Infanda pro-
bra, quæ impie-
tas Hæretica
jacet in Catho-
licos.

Ad solum
Christum cur-
ritur, cum MA-
RIA inuo-
catur.

AVDIAMVS personatam Impietatem; Non so-
lum, inquit, deserto ferè CHRISTO ad MARI-
AM curritur, sed etiam longè curritur, quasi propè
non audiat. Et ut audire cogatur, pignus capiunt, si
modo inuenire possunt de MARIA, ut laciniam vestimenti, vel
puluisculum pauimenti; fragmentum de Zona, vel ramentum de
corona; vel crinem de capillo; vel stillam de mamilla; lapillum de
tecto, villum de lecto, fauillam de foco. Quæ quidem non solum
possiãdere, sed tanquam per somnium habere, summa felicitas est.
Itaq; nihil iam CHRISTI sanguis potest aut valet præ istis MA-
RIÆ quisquiliis, reliquiis dicere parabam. Eugepæ bellua?
Nunc bellè habebis; Vomisti; Iam & animam expues.
CHRISTVS deseritur; Imò iam te CHRISTVS deseret ob
istud immane mendacium; Afferimus CHRISTVM non
deserimus, cum ad MARIAM currimus, currimus enim
propter CHRISTVM; & finge, si potes MARIAM sine
CHRISTO, non solum non curritur ad MARIAM, sed
iam podagrosi erimus omnes, nemo propter eam vel pe-

dem mo-

dem mouebit. Cur porro tale virus verbo tegis? *Ad MARIAM curritur*; Imò ad MARIAM non curritur tanquam ad metam; sed cum MARIA ad CHRISTVM curritur. Si ad quemcunque Christianum confugissem, atq; vt pro me Christum oraret petuissem, nò tam ego ad illum hominem, quàm ille mecum ad Christum cucurrisse diceretur; Quomodo ergo CHRISTVS deferitur, si socius ac comes quaeritur, cum quo ad Christum curratur? Sancta MARIA Mater CHRISTI ad TE curro, vt o'es pro me CHRISTVM tuum. Quid hoc est aliud, curro ad TE, vt TV mecum ad CHRISTVM curras? ego oro, & TV ora; ego in terra, TV in caelis: ego miser, TV beata; Quid si etiam hoc adderem, sancta MARIA miserere mei, vt curras mecum ad Christum tuum, & hoc aut illud beneficium postules? Al. à mente aut voluntate nemo vnquam Catholicorum ad MARIAM cucurrit aut cursurus est, quibuscunq; tandem eam verborum ornamentis appellet.

At longè curritur quasi propè non audiat: Imò & propè audit & longè; Vbique audit, sed non vbique exaudit. A Deo enim est, quod per illam impetratum est; Deus idè est, qui facit vt non omnis ferat omnia tellus; nec beneficium quoduis, quouis in loco praestat. Vbique potest: at non ubiq; vult; Quid mecum expostulas quòd longè curram? Illuc curro, vnde quod mihi opus est auferam; si propè hoc mihi Deus praerberet, longiùs fortassè non currem. Cum Deo igitur litiga; Iube mihi domi largiatur, quod longè currens quaero; supersedebo cursu longiore fortassis, fortassis inquam. Sit enim hac vna, sit praecipua causa longè currendi: possunt & aliae annumerari iustae quoque & probae.

n. peregrinationibus quae ad templum starana, ad Christum curritur.

Varia & probæ
peregrinatio-
nū religionis
ergo causa.

Quid si longè curram, vt longè lateq; propagetur gloria Christi & Matris eius? Vt non solùm inter meos, sed & inter alienos nomē Dōmini & potencias Virtutis eius laudet os meū? Quid si longè currā, vt longè segregatus aliquando à curis & cupiditatibus, liberius orationi vacare possim, non circumstrepentibus me domesticis vexationibus? Quid si longiùs currā, vt & itineris labore fatigatū corpusculū, voluptates noxias minùs concupiscat? Quid si longiùs curram, vt aliorum pietate ac singulari religionis exemplo commotus, eorundemq; precibus præsens adiutus, ipse quoque Deo gratiora vota perferam? Quid si longiùs curram, vt fatear quamuis longissimè positos, & quasi alio in Orbe sitos, eiusdem membra corporis esse? atque adeò eos in Christi visceribus complectar ipse & ab ipsis omni genere caritatis afficiar?

Abusus religi-
onis ergo per-
egrinantium
tollendi po-
tius, quam
ipsæ peregrina-
tiones.

At hæc deridet Impietas, & frendens mussat. *Quotusquisq; est qui sic peregrinetur? Et sine peregrinatione eadem consequi multos posse.* Possint sanè multi, dum non omnes. Sine ergo illi peregrinentur, qui finem talem sibi propositum habent. Sit etiam in quibusdam curiositas magis quàm pietas. Inueniantur præterea, qui officium proprium deserant, & aliena sectentur. Quid aliud dicam quàm illud; Malè faciunt, qui istuc faciunt? Tollantur ergo peregrinationes religiosæ, quia multi peregrinantur parùm religiose. Tollantur ergo nundinæ, quia non omnes comercii causa, sed multi furaturi, alii libidinaturi, alii occisuri ad eas veniunt; Imò tollantur omnes etiam sacri conuentus ad templa Christianorum, quoniam etiam in iis alius sacra irridendi, alius odium exasperandi, alius amorem conciliandi causa inuenitur. In eodem prato bos, herbam quærit; canis, leporem; mel, apis; venenum, aspis. In eadem

peregrinatio.

peregrinatione alius oculos pascit, alius ventrem, alius mentem; Alius quærit corporis vtilitatem: alius animi voluptatem; alius pietatis dulcedinem.

At qui ex omni peregrinatione nihil nisi virus pestiferum exugunt, quos appellem, nisi Pſylos aut Serpentes: quibus si nemo pius videtur, qui pietatis causa peregrinatur; quid ergo de iis censent, qui lucri, qui ambitionis, qui studiorum causa peregrinantur? An hos nihil impedit, etiam in illa peregrinatione pios ac religiosos esse; illos autem, qui hoc ipsum religionis causa faciunt, ipsa religio deserit? *Opes, inquit, honores, doctrina, usus rerum, foris quærenda sæpè necessariò sunt, sed Religio ac pietas domi cuique nasci potest.* Audio si quis ergo Vir fortis est, qui, vbiunque est, domi est; hic pietatem vbiunque habebit, seruabit, augebit? Non ergo domi solum, sed foris quoque ac peregrè pietas nasci ac confirmari potest: Vbiunque nasci, vbiunque amitti potest; sæpè domi nata, foris est perdita; sæpè peregrè prehensa, domi euauit. Homini pietatem volumus alligatam, non loco. Quamobrem etiam peregrinationes non iubemus, sed suademus, non exigimus, sed comendamus; sit qui nunquam in vita pietatis causa peregrinetur, an ideo saluus non erit? Quin etiam votiux peregrinationis reus, si votum non soluit, non tam omissæ peregrinationis, quàm perfidiæ pœnas dabit. Nemo ergo damnabitur, quòd peregrinatus non sit; sed non nemo, quòd piè peregrinantes temerè ipse condemnauerit atq; ludibrio habuerit. Alibi quidem atq; alibi se magis efferat licet Pietas, vbi scilicet vel maior necessitas vrget, vel melior spes solatur, vel plura exēpla sollicitant, sed solida semper quiescentem & peregrinantem comitetur.

Impii Hæretici ex omnibus Institutis Catholicorū viri exugunt.

Miracula Mariana, suadet
faciendas
peregrinationes.

Hæc speciatim
citata & enar-
rata vide in
opere Maria-
no Canisii, in
collar. Breden-
bachii: Atte-
stantur & om-
niam ferè
Templorum
Marianorum
Annales &c.

Marianorum
miraculorum
multitudo &
magnitudo in-
enarrabilis.

At itis omittis ad primam illam causam redeamus:
Cur me vetas peregrinari ad templa Mariana; si ad ali-
quod eorum seu propè seu longè situm currès, aut fanita-
tem recuperare, aut periculo aliquo defungi, aut magno
aliquo bono potiri possum? Quod enim mihi ex malis
omnibus excogitabis, quo non in aliquo suorum tem-
plo, Reges, Principes, Respublicas, priuatos quoque libe-
rauerit piè invocata & rogata Mater Dei? Quam tu mihi
materiam optabilium bonorum ac donorum animi seu
corporis nominabis, qua non ad se confugientes omnis
sexus atque atatis & dignitatis homines in aliquo suo-
rum templorum MARIA beauerit? Quot illa ducibus, re-
bus afflictis ac desperatis Victoriam concessit? Quot illa
regna, prouincias, Respublicas, ab hoste, à peste, à fame,
ab insania liberauit? Quot eius ope, monitis, precibus au-
xilio ab impietate ad sanctitatem traducti sunt? Quot mi-
seros ex ipsis Dæmonis faucibus clementer creptos Chri-
sto Filio suo ac Deo reconciliauit? siue in perniciem ho-
minum ignis flagrauit, siue terra hiauit, siue aër corusca-
uit, siue Oceanus inundauit, præsens MARIA piè vocata
miseris præsidio fuit. Quàm sæpè, quàm multis MARIA,
in vinculis securitatem, in periculis lætitiā, in suppliciis
delicias præstitit? non solùm morbos curauit, vulnera sa-
nauit, sed membra quoq; præcisa restituit. Quid multis?
nihil est humanæ calamitatis, qua quisquam mortalium
conflictari, nihil humanæ felicitatis, quam quisquam ex-
optare potuit, quin ab illa seruare, & hanc pro nobis à
Filio suo impetrare MARIA possit: imò quam non impe-
trauerit alicubi reipsâ, vt eius beneficii monumenta ali-
qua monstrari in templis MARIANIS possint. Hinc me-
ritò MARIAM Thaumaturgam, hoc est miraculorum ef-
fectricem Ecclesia Catholica concelebrat, non quasi

proprio

proprio numine tantum possit; sed quod eius deprecatione vnum illud ac æternum numen hæc admiranda patrare soleat, quemadmodum etiam ea miracula, quæ ab Apostolis patrata sunt, Apostolorum quidem precibus ac meritis, in primis autem omnipotentia Dei adscribimus. Quid verò ad hæc Impietas? Aut negat vlla talia miracula in templis MARIANIS perpetrata esse; sed criminatur potius omnia qua circumferantur, literis, picturis, signis, ædificiis commendata testimonia lucri & fallendi causa conficta esse. Aut si hic constringatur Impostrix, & admiranda beneficia in Marianis templis impetrata negare non possit, tum verò eò confugit; *Ea miracula non à Deo, sed ab eius & totius humani generis hoste, Diabolo esse; Eius præstigijis videri aliquando mortales reuiuiscere, sanitatem recuperare, periculis eximi, inexpectatis beneficiis affici.* Hæc larua est, quæ detractâ immane & informe monstrum detegitur. Duplex igitur telum miniftrat: In vtriusq; mucronem incurrat necesse est; Aut negat; *vlla esse Mariana miracula;* Aut asserit, *à Diabolo esse.* Elige ergo quo prius gladio feriri velis. An turpi infirmitate? An sacrilega asseueratione.

Si nulla enim Mariana sunt miracula, illud quæro, an vlla inter fideles & Christianos ab Apostolorum vsq; ad nostram ætatem fuerit fides & cura veritatis? quòd si aliquam fateri necesse est, ea fuerit si non apud plurimos & potentissimos, at certè apud sapientissimos vel optimos. Nonne verò omnem veritatem, omnemque fidem tanquam Solem mundo eripiet, qui non solùm eis qui numero & auctoritate omnibus præstant; sed etiam illis qui sapientiâ & perfectissimâ virtute cunctis excellunt, fidem non constitisse impudenter asseuerant. Mariana namque miracula non solùm à plurimis & potentissimis; sed etiam à probissimis & doctissimis cognita atque te-

Impietas Hæretica, vel negat vlla esse miracula Mariana, vel asserit à Diabolo esse.

Si nulla sunt Mariana miracula, nulla inter Christianos fides est.

In Annalibus
eius Ecclesie
Vide Bozium
tomo 5. de fi-
gnis Ecclesie
Signo 16.

stata sunt, quoniam omnes veterum Christianorum libri atque voces, signa atq; parietes de iis testimonia perhibent, Imò antequam noua hæc Impietas personata, nasceretur, nullus fuit in toto Christianorum orbe locus aut lucus; in insula vel continens, in quo non aliquod extaret diuæ **MARIÆ** in humanum genus beneficæ eiusdemq; miraculorum monumentum. Nonne enim iam ab Apostolorum temporibus & Massilia à Martha, & Magdalena, Templum **MARIÆ** dedicatum certis authoribus traditur? Nonne omnis antiquitas credit à charissimo Christi Apostolo Iacobo, Cæsar augustæ sacellum eidem Deiparæ dedicatum? Nonne apud Tungros Maternum Petri discipulum ædem **DEO** in honorem Beatissimæ Virginis sacrâsse à veneranda antiquitate creditum est? Quòd si etiam his fidem adhibere non libet, quid de iis quæ hodie in omnium oculos incurrunt per templa Mariana miraculis censendum est? Inuenimus enim à multis retrò sæculis non solum libris, tabulis, marmoribus, ære, auro, ebore, argento; sed etiam admirabili opere & structurâ, regifico sumptu eductis templis, turribus, aliisque monumentis quæ cum quauis priscorum magnificentia certare possunt, testata & confirmata Mariana in humanum genus beneficia. Quæq; adeò non solum inter Christianos sese continuerunt, sed aliquando etiam ad salutem infidelium sese extenderunt.

Multa diuina
miracula **MARIÆ**
precibus
impetrata tam
testata ferè
sunt, quàm
ipsum Euan-
gelium.
D. Aug. in lib.
contra Epist.
Fud. Matth. 29.

Quid multa Verbo dicam neque ipsa sancta Euangelia magis testata, quàm sunt miracula innumera Mariana: Vt enim D. Augustini, imò ipsius etiam Christi iussu atque magisterio Euangelio non crederem, nisi me Ecclesiæ moueret autoritas; ita miraculis istis Fidem arrogarem omnibus, nisi vniuersa Christi Ecclesia, & quidem illa per quam, & à qua Euangelium accepimus,

(ipfi

(ipsi per Christum traditum, & ut in omnem æternitatem custodiret & propagaret commissum) omnibus modis, quibus humanitus quicquam confirmari potest, ipsa quoque confirmasset, ac in omnem posteritatem, auctoritatem perpetuam habitura, miracula Mariana, testificata esset. Siue autem Ecclesiæ Christianæ & Catholicæ nomine vniuersum cœtum eorum, qui Christiano nomine censentur intelligas; siue eo nomine ex Christianorum numero, dignitate, & officio primos, siue potestate excellentes, siue sapientia eximios, hoc est, siue Apostolorum successores, Pontifices atque Ecclesiasticos, siue Monarchas, ac Principes, siue Doctores & Magistros Ecclesiæ appelles, ab hisce & vniuersim & sigillatim luculentissima & omni exceptione maiora testimonia, admirandis à MARIA editis miraculis perhibentur; ita ut eadem facilitate quiuis improborum vel proteruorum Hæreticorum, sancta Euangelia ipsumque Christum abnegare atque abiicere possit, qua repudiat miracula à DEO MARIAE deprecatione patrata.

Quid verò est, cur passim in ore omnium, etiam ipsorum Hæreticorum hodie sit maiorum nostrorum virtus, pietas, constantia, prudentia? Si tam blenni, fatui, fungi, buccones fuerunt, non solum vilissimi ex plebe, sed etiam eruditissimi Doctorum, sanctissimi DEO dicatorum, præstantissimi Imperatorum atque Ducum, ut tot sæculis labentibus, tam inauditis sumptibus, tam inestimabili opulentiâ colerent Marianam memoriam, atque ipsum adeo potissimum Christum, sub falsa & inutili specie. Certè nulla Ethnicorum fingi aut cogitari potest magis absurda atque turpis Superstitio quàm illa, quam secundum hanc Impietatem nobis Christus induxit,

Æternum dedecus, toti Christianitati usque ab Apostolis inurunt, qui omnia miracula Mariana negant.

Si nulla sunt Mariana miracula, Christus nos deceptus, quem putabamus adhuc in caelo per Mariam posse miracula edere.

Miracula quae nos credimus diuina & Mariana esse, Haeretica Impietas Diabolo attribuit.

Vide Th. Boziū Signo 36.

Christus, inquam, quoniam MARIA sine CHRISTO nis & umbra est, imò planè nihil, nec nisi propter CHRISTVM tanti nobis est MARIA, quàm vt homines; hominem pluribus verbis celebrare possumus, licet CHRISTVM vt hominem & DEVM infinitè præcellentiorè æstimemus. Aut igitur è medio mortalium omnis Fides atque Veritas tollenda est, aut fatendum est ex Marianis istis miraculis pleraq; præsertim autem illa, quæ tot æternis monumentis sacrata sunt, verissima esse. Mirum autem est plerosq; eos, qui toti tot ætatum Ecclesiæ non credunt, tantum sibi arrogare, vt omnia sua dicta, imò solùm pro oraculis haberi velint; Sed rectè accidit, vt nugiuendis istis credere cogantur, qui Ecclesiæ non credunt. Itaque audenter triumphamus, vel nullam Fidem Christianam esse, vel aliqua miracula Mariana esse, quoniam eadem authoritas Ecclesiæ est, quæ hanc & illa tam illustribus testimoniis nobis reddidit testata.

Sed nunc alterum telum experire bestia? Fortè enim pœnitet te dixisse; *Nulla miracula Mariana esse*; Itaque facinus scelere corrigis, aisq; *Vt aliqua sint Mariana miracula: à Deo certè non sunt*; Teneo TE bestia; Iam ego te hîc articulatim obtruncabo; Illa igitur MARIANA miracula, si à DEO non sunt, vnde sunt? cuius ergo numine vel potentiâ patrata sunt? Ecce si priora & meliora post Christum secula recolo, inuenio MARIANA innumera miracula non libris solùm prodita, sed (quod sæpius repetendum est) amplissimis basilicis atq; templis in eorum memoriam à Regibus & Reginis, Rebus publicis & priuatis hominibus ædificatis contestata, non solùm in Palæstina & Græcia, sed in Ægypto quoque & Æthiopia, & in vltimis terrarum; Neque TV mihi vllum Angulum cogniti olim Orbis monstrabis, in quo Christiani liberè DEO

seruiue-

seruierint, quin ibidē etiam aliquod monumentum ex-
stiterit Marianæ apud Deū gratiæ, & beneficentiæ in hu-
manum genus. Sin posteriora hæc & Patrum nostrorum
sæcula reuoluas, nemo est, qui Mariana templa miraculis
illustra, enumerare omnia possit; idq; non in vna aliqua
prouincia, sed in omni regione in qua vnquam fuerunt,
qui Christiano nomine recensiti sunt; Quòd si hæc om-
nia miracula à Diabolo sunt, næ iste Diabolus, magnus
& meritò admirandus nobis erit. Sed magis inspiciamus,
quæ fuerunt ista miracula? Nullus, (vt ante quoque tri-
umphans dixi, & sæpiùs inculcandum est) morbus, peri-
culum nullum, beneficium nullum est, quo non MARIA
inuocata, aliquando Christianos sanauerit, liberauerit,
donauerit, idque factum testari possumus, non solùm
Aquilgrani (vt ex plurimis celeberrimisq; Templis Ma-
rianis pauca tantùm recenseamus) aut Oetingæ veteri in
Germania; aut ad S. MARIAM Boninam, vel Massilicæ
in Gallia; neque solùm in Italia Laureti aut Romæ; neq;
etiam tantùm ad S. MARIAM Vadalupam, & montem
Serratum in Hispania; aut montem Clarum in Polonia;
sed huius generis miracula sine numero etiam in omni
loco, in quo CHRISTI & MARIÆ nomen auditum est,
facta sunt, & quotidie facit.

Hic tu mihi quisquis es verè Christianus, Diabo-
lum istum cum suis miraculis considera; *Miracula quæ à
MARIA impetrari videntur, à Diabolo sunt*, ait laruata Pie-
tas? Quæ sunt ergo illa miracula? Omnia quæ ad ser-
uandos, & beandos Christianos, enumerari aut excogita-
ri possunt. Vbi autem ostensa sunt, aut patrata? vbi que
terrarum, olim in Asia & Africa magis; Hodie in Europa
& America; Quando & quo tempore? Omni, vsque ab
Apostolorum memoria; nec enim ab vno, nec à tribus,

Quicquid
Marianæ lau-
di detrahunt
Hæretici, id ad
extollendam
Diaboli po-
tentiam &
gloriam facit.

aut quinque, sed à sedecim vsq; sæculis, nulli alii Christiani fuerunt nisi illi soli, soli inquam, qui MARIAM vt deprecatricem apud filium inuocauerunt, Et ipsi Christo ac Deo in memoriam suæ Matris, imagines, aras, templa sacrârunt. Iam si omnia, quæ isti à Christo Deo, per MARIÆ Matris eius preces accepisse se crediderunt, à Diabolo facta sunt: Igitur Diabolus omni tempore, omni loco, omni occasione admirandis factis illis humano generi benefecit. Quis est ergo ille omnipotens, beneficus & sospitator Christianorum Diabolus? Quis ille tam obscurus & imbellis Christus, qui se ab isto Diabolo magnitudine, multitudine, certitudine miraculorum & benefactorum in Christianos vinci patiatur? Horresco blasphemiam; sed eam vt caueatur, demonstro. Quis ille tam ingratus, surdus, inclemens CHRISTVS, qui nec nostras, nec Matris suæ pro nobis preces audire velit ac possit? Imò quis ille tam bonus Diabolus & æquus MARIÆ, vt ad eius mentionem & memoriam continuò omnibus bonis Christianos cumulet; quasi MARIA non Mater CHRISTI, sed (detegenda enim est turpitudine Impietatis) mater Diaboli esset? Quæ Impietas est, si hæc non est, Diabolum Christo æquare, imò anteferre? Victa ergo Impietas est quoniam ei persona detracta est;

Horrendæ
Blasphemix,
quas parit no-
uum Euange-
lium, miracula
Mariana re-
spuens, aut Di-
abolo attribu-
ens.

Simulandâ
obseruantia
erga Christû,
Matrem eius
persequuntur
Hæretici.

Christus solus inuocandus est, inquit, ô bellam Pietatis speciem, ô laruam illecebrosam. Quis non sanctè iuraret CHRISTI causam agi, vt solus inuocetur? Sed præuaricator apponitur, non CHRISTI, sed Diaboli causa defenditur. Euge reuellamus hoc schoma; CHRISTVS solus inuocandus est tanquam Deus atque vnicus liberator; Hac forma nemo mortalium neque beatorum, neque ipsa Dei Mater inuocanda est; At viuentes

etiam

etiam peccatores, ipsosque Beatos inuocare, vt nobiscum vna CHRISTVM inuocent, quid habet absurdi? An non licet? An non expedit? Viuentes quidem sic inuocare licet, quia id Euangelium iubet; De Beatis ostendo expedire, quia quod per meam vel aliarum & B. Virginis deprecationem à CHRISTO petitum est quantumuis fuerit admirabile, rarum, magnum, bonum, id impetratum est sæpissimè, & impetratum esse omnium annorum & sæculorum melioris æui memoria confirmatum est. Atque hæc sunt illa miracula, quæ, vt alia omnia taceam per totum Orbem nubium tenuis eductæ machine contestantur; *Non sunt, inquit, à Christo hæc miracula; sed à Diabolo Seductore.* Nos verò scimus quoque Diabolum admiranda edere posse, atque curiosos per hæc in fraudem illicere; Sed vt Magorum Pharaonis Serpentes, à Moyse serpente deuorati sunt; ita præstigiæ Diaboli, à Christi miraculis absorberi debent. Sed de Marianis illis miraculis mihi sermo est, quæ, si omnia à Diabolo sunt, tu quidem vicisti Diabole, & tu Sancte CHRISTE nos decepisti; Ignosce Domine IESV, non hæc mea est blasphemia; sed sunt, qui eam pro Euangelio venditent. Tu nobis pollicitus es Ecclesiam supra petram, aduersus quam portæ inferni non præualerent, supra montem sitam, quæ abscondi non posset, supra modium positam, quæ lucret omnibus quæ in domo sunt? Vnam quidem talem inuenio, in fide & doctrina constantem perpetuò; quam nulla crudelitas tyrannorum, nullæ insidiæ Hæreticorum, nullæ machinationes improborum excindere potuerunt; doctrina, sapientia, sanctitate, dignitate excelsissimam; omnibus gentibus ac populis notissimam per vniuersum terrarum orbem diffusam, vnam tamen ac

Potest quidem Diabolus quasi miracula edere, sed neque plura vel meliora quam Christus, neque in Ecclesiæ vnitate.
Exodi 7.

Matth. 5. 16.

Qui non possunt nobis monstrare talem Ecclesiam, qualem nobis Christus promissit suam fore, tiam si doctissimi & sanctissimi viderentur, impostores tamen essent.

velut

Si Hæretici nobis aliã meliorẽ, antiquiorem, & constantiorem, ac demum similiorem illi quã Christus pollicitus est demõstrarent, viderentur aliquã excusationem erroris sui habere, nunc vero, cum præter Catholicam Romanã nullam inueniãt, quid respondunt a terro Iudici?

Matth. 12.
Catholici non quærunt miracula, vt credant, sed quia credunt, accipiunt miracula, & bona quæ accipiunt malit DEO quã Diabolo adscribere, & quãuis miracula nulla viderent, tamẽ crederẽt.

velut vnum corpus ex diuersis membris compactam, vnus capitis, vnus spiritus ductu ac regimine perpetuo gubernatam, eam nempe, quam Catholicam Romanam Ecclesiam appellant. Sed hanc Ecclesiam, Impietas, Ecclesiam Diaboli vocat; & tamen nullam aliam monstrat, illi quam tu nobis Christe Deus promisisti, similiorem. Hæc Ecclesia, quæ sola Christianorum Ecclesia antecentum, antetrecentos, antesexcentos, ante mille, ante sesquimille annos, nominata & nota fuit, nunquam dubitauit Sanctorum & imprimis MARIE deprecationem apud TE exposcere, eaq; ratione inexplicabilia, mirandis modis corporis & animæ beneficia accepisse se credidit, & in omnem posteritatem æternis monumentis consecrauit. Atqui nunc demum post sena dena sæcula arguitur non tibi sed Dæmoni seruisse; non à TE auctam, ornatam, beneficiis affectam, sed à Diabolo esse; quod quid est aliud quàm petram tuam nihil esse; portas inferi inexpugnabiles esse; ciuitatem tuam imaginariam esse, lucem tuam tenebras esse? promissiones tuas somnia esse. Teq; aut Diaboli potentia spontè locum cessisse; aut ab eo victum esse?

Sed fallor, an nescio quis obmurmurat? *Generatio mala, & adultera, signa quærit;* Atqui nos signa non quærimus, sed signa à Deo in bonum animæ atq; corporis, in ædificationem corporis CHRISTI, in vnitatem Ecclesiæ, in toto mundo, perpetua quadam serie, & nexu successionis atq; pietatis facta; ea Deo vni ac Christo Filio eius ascribere malumus quàm Diabolo; ne etiam cæteris omnibus, quod vel nefas cogitatu est, illum iuratũ CHRISTI hostem anteferre debeamus. Notum est Impietatis superiori sæculo præcipuum Ducem aliquando dixisse

aut

aut scripsisse; SANCTE SATHAN ora pro me; Quis deinceps ambigere potest, serio hoc illum postulasse, postquam considerat, eundem sibi & aliis persuasisse, Diabolum, regnum suum diutius ac fortius seruasse ac propagasse, quàm CHRISTVS IESVS Ecclesiam suam tueri & ornare potuerit. Si enim MARIAM, vt adiutricem in precibus aduocare Idololatria est; Si quod per has preces impetratur, munus Diaboli est; cum tota Christianitas, omni tempore, omni loco, omni occasione MARIAM inuocauerit; & quod sic petiit vt plurimum acceperit, fateri profecto necesse est Diabolum primas abstulisse, & miserum CHRISTVM (si Impietatis vocibus vti licet) cum luce sua, cum Ecclesia sua atq; magnificis illis promissis vel euanuisse vel in angulum abstrusum esse.

Vbi estis nunc vos nuper nati, qui nouam pietatem Euangelicam iactatis & veterem Catholicam pietatem damnatis, hoc est, vt vos veraces habeamini CHRISTVM fallacem; vt vestra dogmata stabiliatis, Euangelium euandidum fingitis, & Christum vobis obnoxium, quippe qui ante vos Diabolo regnanti & triumphanti suam permiserit infelicem Ecclesiam. Hoc iugulum est Impietatis, hic, sic confodienda est; Quid tu mihi laceros & malè consuetos centunculos istos scripturarum, à te solo nec intellectos nec intelligendos furtiuè cōiectas, Toto tecū Euangelio, toto verbo Dei, tota Ecclesia tecum pugna- bo; Illam Ecclesiam quæro, aduersus quam portæ inferi non præualeant; illam ciuitatem quæro, illam lucem quæro, omnibus aspectabilem omnes illuminantem; Verbum Dei quæro, quod manet in æternum, quod manet, inquã, quod temper manet, quod semper sonat, quod vbique auditur; Illum CHRISTVM, illum IESVM quæro, qui

H nobis-

Dæmones tandem inuocant, qui Sanctos nolunt. Lutherus in colloquio. Cōu. Pag. 259. 286. 262. 287. impress. Eysle- bii Año. 1567.

Aries Euangelicus, qui omnia Hæreticorum munimenta, validè perfringit.

Matth. 5. & 16.

Matth. 24.
Mar. 13.
Luc. 16. 1. Pet. 1.
Matth. 28.
Marc. 16.
Ps. 18. Rom. 10.
Matth. 28.

cum maneat vsque ad consummationem sæculi; qui Diaboli potentiam non eò vsque excrefcere finat, vt eius promissionis propria fides vacillet; **IESVM** quæro talem, qui et si nos finat ob peccata nostra aliquando à Diabolo volentes decipi; non finat tamen inuitos cogi; non finat vt Diabolus largiter tribuat, quod nos vel vnà cum Matre eius, vel per Matris suæ memoriam, hoc est, per meritum humanitatis suæ ex Matre susceptæ rogamus.

Nullum firmitus aut illustrius Trophæum est, quàm quod super Ecclesiæ petrâ erigitur.

Sed subrigamus tandem Trophæum hoc, quod vt in medio sic eminentissimum esse volo, Impietatis devictæ; Quisquis statuit, beneficia ac miracula tot à sæculis, toto in mundo per **MARIÆ** preces adiutrices impetrata, à Diabolo esse; **CHRISTO** Diabolum non solum benigniorem, sed & potentiozem fingit; quæ si pietas est, pergant nouitię pietatis sectatores cum ductore suo dicere; **SANCTE SATHAN ORA** pro nobis; nos cum veteri vniuersa Ecclesia intrepidè **CHRISTVM** & nostris & **MARIÆ** precibus inuocabimus ac fidentes clamabimus, **SANCTA MARIA, ORA** pro nobis.

Omnia pietatis incitamenta Hæretici vertunt in ludibria.

Isdem porro telis occumbet Superstitio; Pignus, inquit, de **MARIA** capiunt; reliquias, imò quisquilias vndique conquirunt; si non inueniunt, supponunt alicubi vel vilissimum cinerem, vel putre linteolum, aut sordidum panniculum; & ab hisce auxilium petunt atque sperant, quàm à **CHRISTO** magis, quæ infanda superstitio est. Ego verò triumphabo, non disputabo; Sunt qui quasi Sanctorum reliquias falsas pro veris supponant; Non inficior fieri potuisse, imò factum esse; An ideo nullæ veræ reliquiæ Sanctorum sunt, quia quædam supposititiæ inueniuntur? Tollas igitur licet etiam **CHRISTI** venerationem, quoniam nebulones quidam, se pro **CHRISTO**, mundo obtrudere voluerunt.

Porro

Porro sanguinem ac meritum CHRISTI, reliquiarum cultui postponi, infandum mendacium est. Ipse CHRISTVS per merita & sanguinem suum nos ad reliquias vocat, quando reliquiarum contactui & veneratiōni hanc vim præstat, vt animus corpusq; eorum qui cum Fide orant, seruetur, sanetur, bonis magnis & multis cumuletur. Mendici, ægrotantis, pereuntis, nihil interest vnde stipem, vnde sanitatem, vnde salutem inueniat; nec Christiani magnopere interest, vtrum ipsum Christus vel per crucem suam, vel per simbriam suam, vel per manum suam, vel per digitos suos, vel verbo suo, vel sputo suo, vel luto de terra factō seruare & beare velit; siue per vmbra Petri, siue per sudaria & femicinctia Paulli, mihi sanitatem aut beneficium aliquod largiatur, idem CHRISTVS est, qui hæc omnia in nobis operatur. Nihil enim diuinitatis rebus vilissimis adscribo; sed Dei potentiam prædico, qui quodcunque nobis opus est, per quiduis nobis præstare & elargiri potest. Et cur non possit Deus per MARIE linteolum mihi piè & fidenter precanti præbere, quod per Paulli sudaria potuit. Certè nec Paullus illis omnibus qui per eius femicinctia curabatur aderat; sed deferebantur ipso absente super ægrotos & sanabantur.

Viuorum inquit illa fuerunt miracula? Quid ergo? Sadduceam nobis iterum superstitionem imponis? MARIA Petrus & Paullus viui non sunt. Non agnoscis Deum MARIE, Petri, Paulli? Agnoscis? ergo CHRISTVM audi; non est Deus mortuorum, sed viuentium. Viuunt ergo MARIA, Petrus, Paullus, &c. *At in terra iam non degunt*; Fortè igitur nec CHRISTVS iam in cælo miracula facere potest, quoniã in terris vt olim non versatur? Quòd si CHRISTVS potest, quod olim potuit, poterit sine dubio adhuc salutem dare, non solum per in memoriam matris sue, Petri,

Reliquias
MARIE &
Sanctorum,
Christi passio-
ni ac merito
anteponi, im-
pudentissimi
mendacium est.

Math. 9.
Marc. 6.
Math. 8.
Marc. 7. Ioan. 9.
Christus ipse
& Apostoli,
nos ad reli-
quias vocant.
Actorum 5.
Actorum 19.

Hæreticorum
fœda tergiuer-
satio, cum de
Reliquiis agi-
tur, quòd San-
cti non ampli-
us in terra vi-
uant.
Math. 22.

Pauli, &c. quorumcunq; voluerit, sed etiam per fascias suas, per cingulum Matris suæ, per sudarium, per cinerem Apostoli sui.

In cultu Reliquiarum piis Catholicis hæc sunt pposita: Spes in potentia Dei Memoria Virtutis Sanctorum & misericordia DEI implo,atio.

Ecce vbi iam est illa quam tam acerbè & maledicè accusabas SUPERSTITIO? An in eo, quod credo CHRISTVM fecisse quæ fecit? An in eo quod CHRISTVM credo quantum potuit in terra, tantum adhuc in cælo posse: nempe per reliquias Sanctorum, imò per res abiectissimas, hominibus dare quod vel opus habuit; vel in fide nihil hæsitantes petunt? An in memoria MARIÆ aut Sanctorum SUPERSTITIO est? Si Patris aut Matris qualiscunq; vel cineres vel ossa, vel vestem, vel annulum, vel gladium vel quiduis aliud seruassem eum in usum, vt quoties aspicerem & vitæ & dignitatis, & virtutis & monitionum eorum: deniq; dictorum & factorum omnium laudabilium memoriam gratam innouâram, neq; ea recordatione, ad obsequendum, ad imitandum, lachrymis etiam dulcibus profusis, inuitarem, nonne hæc ab omnibus PIETAS meritissimo vocaretur? Cur ergo quod simili & meliori de causa, circa Sanctos, & Matrem DEI sit, Superstitio est? Si ad aspectum Zone Matris DEI, recorder vteri Virginalis, quo Seruator meus clausus est, & huius beneficii memoriâ dulces profundam lachrymas, supplexq; rogem illum, qui cum mundum cælo cinxisset, illo ipso tam paruo vinculo quoddammodo circumcinctus est, vt mei misereatur, & de aliqua necessitate eruat, vel aliquod beneficium impertiat; Hæcne Superstitio est? Hac enim occasione, & hoc fine ante reliquias illas MARIÆ prouoluimur, vt monumentum istud sensum corporis exacuat, sensus affectum mentis, affectus mentis, vt preces, laudes, gratias intendat, Deique misericordiam efficacius moueat.

At ista

At ista monumenta supposititia sunt, non illa ipsa quæ dicuntur. Sint sanè quædam supposita, dum non omnia; & tua quidem nil refert Heretice vera an ficta sint, propter perfidiam, nec mea magnopere interest, propter fidem. Tibi nec apud veras reliquias sensus ullus pietatis est; mihi verò apud subditicias quoque, Religio crescere potest. Potest falli opinio mea, sed non fides mea; colo memoriam redemptionis meæ & beneficiorum Dei, vnde cunque ingeratur. Imposturam non amo, non laudo, non sequor, sed facilè ignoscam impostori, qui per fraudem suam incendit & auxit pietatem meam; ille viderit quomodo Deo respondeat de fraude sua, ego Domine IESU cogitabo interim de laude tua; Porrò quæ suspecti homines suspecta reddunt, & incerta, ea malo cum piis & simplicibus vertere ad augendam, quàm cum callidis & impiis ad euertendam Religionem; & malo ipse à suspectis damnari, quàm incognitos & incertos damnare. Itaque si superstitionem times falsas aut suspectas reliquias mitte; & apud veras saltem ac genuinas multisq; miraculis probatas, pietatem exerce; aut saltem alios exercentes ne prohibe; Sic igitur Marianæ reliquiæ cum virtute diuinitus inditâ, tum fide vtentium superstitionem vincunt, & victam in triumpho ducunt.

Reliquiæ
supposititiæ
non proban-
tur, sed nec pi-
is multum no-
cent, Hereti-
cis autem etiam
veræ ac genui-
næ nihil plunt

TRO-